

Колю и Пенка.

— Ура-а-а! Пенке, днесъ е празникъ; уроцитѣ си научихъ още вчера. А ти напи- са ли си задачитѣ?

— Да, Колю, и азъ свършихъ моята ра- бота. Но защо ме питашъ, и защо си тъй ве- селъ сега?

— Може ли човѣкъ да не бѣде радо- стенъ, Пенке, въ тоя хубавъ пролѣтенъ день? Я гледай ясното синьо небе, свѣтлото слънчице!... А колко повече ще е приятно на полето, по ливадитѣ, край бистрата рѣ- чица...

— Хайде, Колю, да отидемъ и си пои- граемъ край града; трѣбва да има тамъ и други наши другарчета!

— Хайде, Пенке! Но нека вземемъ и кол- цата.

— Да, добрѣ се сѣти, насамъ ще ги на- пълнимъ съ цвѣтя.

— И свирката ще си взема, Пенке... О, отдавна не съмъ свирилъ съ моята ясно- гласна флейтичка... Хайде!...

— Хайде, Колю!...